

РЕШЕНИЕ

№ 6247

гр. София, 16.02.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав, в
публично заседание на 05.02.2026 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Ива Лещарова, като разгледа дело номер **13454** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от АПК, във вр. с чл. 26, ал. 12 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Е. А. О., гражданин на Турция, роден на 04. 11. 1996 г., със съдебен адрес – С., [улица], партер, чрез адв. В., срещу Заповед рег. № 513з-14208 / 27. 11. 2025 г. на ЗА началник отдел „Миграция“ – СДВР за отказ за предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България.

В жалбата се излагат съображения, че оспорения акт е незаконосъобразен и неправилен, тъй като компетентния административен орган не е извършил преценка на относимите факти и обстоятелства в контекста на приложението на ЗЧРБ. Сочи, че жалбоподателят е студент, като пребивава именно на посочения адрес. Моли съдът да постанови решение, с което да отмени обжалвания отказ. Претендира разносните по делото.

Ответникът – за началник отдел „Миграция“ - СДВР, чрез писмени бележки на процесуалния си представител, оспорва жалбата. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

Със заявление № 202787 от 11. 11. 2025 г. Е. А. О., гражданин на Турция, е поискал предоставяне на право на продължително пребиваване в България на основание чл. 24в, ал. 1 от ЗЧРБ, като студент редовна форма на обучение във висше училище в България.

С докладна записка рег. № 513р-125645 / 21. 11. 2025 г. са изнесени данни за извършената проверка на адреса, на който чужденец е заявил, че ще пребивава и са снети сведения от съседите.

От справка в автоматизираната информационна система (АИС) на МВР е установено, че Е. А. О.

е влизал в страната многократно, като излизането обикновено е в рамките на същия ден.

Със становище рег. № 513р-127629 от 26. 11. 2025 г., е предложено да бъде отказано издаването на разрешение за продължително пребиваване в Република България на Е. О..

Със Заповед рег. № 513з-14208 / 27. 11. 2025 г. на За началник отдел „Миграция“ - СДВР на Е. О. е отказано предоставяне право на продължително пребиваване в Република България. Заповедта е връчена на 04. 12. 2025 г.

С жалба от 12. 12. 2025 г. на АССГ е оспорен горепосочения отказ по съдебен ред.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД обосновава следните правни изводи:

Оспорва се в срок, подлежащ на обжалване административен акт, от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването и жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Оспореният отказ, е издаден от компетентен орган – За началник отдел „Миграция“ - СДВР, съобразно разпоредбата на чл. 23, ал. 7 от ЗЧРБ, като за делегирането на правомощия е представена (стр. 47) Заповед № 513з-2396 / 24. 03. 2021 г. на директора на СДВР и Заповед № 513з-5977 / 19. 05. 2025 г. на директора на СДВР (стр. 26 и 29) за възлагане функциите на държавен служител.

При издаването на оспорения акт не е допуснато и нарушение на материалния закон.

Съгласно чл. 26, ал. 1 от ЗЧРБ, отказва се издаване на разрешение за пребиваване или продължаване срока на пребиваване в случаите по чл. 10, ал. 1, т. 1 - 4, 6 - 11, 14, 16, 19 - 23 и 26.

На основание чл. 10, ал. 1, т. 23 от ЗЧРБ, отказва се издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато е представил документ с невярно съдържание или е декларирал неверни данни.

В конкретния случай, изрично е посочено, като правно основание за издаване на оспорената заповед, че чужденеца е декларирал неверни данни.

Съдът намира изводите на административния орган за правилни и законосъобразни.

В хода на производството е представено уверение № 517 / 04. 11. 2025 г. на Технически университет С., с което се удостоверява че жалбоподателят е завършил срока на обучение с невзети изпити, но има право да положи оставащите му изпити в период от три години.

На основание чл. 24в, ал. 1 от ЗЧРБ, разрешение за продължително пребиваване до една година могат да получат чужденците, които притежават виза по чл. 15, ал. 1 и са приети като студенти в редовна форма на обучение във висше училище в Република България. Разрешението се издава за срок 18 месеца, когато се отнася за последната година от обучението.

По повод подаденото от жалбоподателя заявление за издаване на разрешение за придобиване право на продължително пребиваване е извършена проверка на декларирания адрес от лицето, който е в [населено място],[жк], вх. „А“, ет. 2, ап. 4, собственост на Б. Х..

Видно от докладната записка от 21. 11. 2025 г., домоуправителят на сградата Л. В. е посочила, че не познава Е. А. О., никога не го е виждала, същият не регистриран в домовата книга и до колкото знае в жилището живее само собственикът Х..

По делото е разпитана като свидетел С.-М. Б. Е., която заявява, че познава жалбоподателят, като жилището, в което същият е адресно регистриран, е собственост на нейния баща. Свидетелката сочи, че жалбоподателят си живее в Турция, в О., като когато идва в България, преспива в жилището на баща ѝ, поради приятелските си отношения. Свидетелката също така сочи, че жалбоподателят идва в България горе-долу един път, да си поднови документите.

Съдът, на базата на така събраните доказателства, намира, че не са налице основания за отмяна на оспорения акт.

От извършената проверка и съставената докладна записка е видно, че Е. О. не живее на посочения от него адрес, за който е заявил, че ще пребивава в Република България. Това се потвърждава дори и от показанията на свидетелката Е., която заявява, че О. идва в България един път в годината, само за да си поднови документите.

Това обстоятелство се установява и от представената справка за пътуванията на чужденеца, според която влизането и излизането от страната е в рамките на един ден.

В тази връзка следва да се отчете и удостоверението от ТУ- С., според което лицето е с невзети изпити, поради което е видно, че същият само документално се води студент, но не пребивава в Република България.

При това положение, съдът намира за безспорно, че Е. О. е декларирал неверни данни, че ще пребивава именно в гр. [населено място],[жк], вх. „А“, ет. 2, ап. 4.

С посочването в заявлението, че О. ще пребивава на адреса в [населено място], при положение, че същият не е открит на този адрес и не е пребивавал на него, жалбоподателят е посочил неверни данни, поради което правилно му е отказано предоставяне на право на продължително пребиваване.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че подадената жалба следва да се отхвърли като неоснователна.

Обжалвания административен акт е издаден от компетентен орган, при спазване на установената форма, в съответствие с целта на закона, като са спазени материалноправните разпоредби и без да е налице съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

При този изход на спора, ще следва жалбоподателя да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, каквото искане е своевременно направено, определено съобразно чл. 78, ал. 8 от ГПК, във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ. По делото е проведено само едно съдебно заседание, като съобразно факта че се касае за спор без материален интерес и не се касае за производство отличаващо се с фактическа или правна сложност, следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в минимален размер, а именно – 200 лева.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. А. О., гражданин на Турция, роден на 04. 11. 1996 г., срещу Заповед рег. № 513з-14208 / 27. 11. 2025 г. на ЗА началник отдел „Миграция“ – СДВР за отказ за предоставяне на право на продължително пребиваване в Република България.

ОСЪЖДА Е. А. О., гражданин на Турция, роден на 04. 11. 1996 г., да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи, юрисконсултско възнаграждение, в размер на 102,26 евро (сто и две евро и двадесет и шест евроцента).

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ:

